

การเรียนการสอนดนตรี เปียปา (Pipa) ในโรงเรียนประถมศึกษา เมืองกู่โจว ประเทศจีน

TEACHING PIPA MUSIC IN ELEMENTARY SCHOOL, GUIZHOU, CHINA

หยาง ชูจิง¹ คมกริช การินทร์²

Yang Shujing Khomkrich Karin

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “การสอนดนตรี เปียปา ขั้นพื้นฐานสำหรับโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองกู่โจว ประเทศจีน” โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนการสอนดนตรี เปียปา “Pipa” ในโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองกู่โจว ประเทศจีน ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เน้นข้อมูลภาคสนามเป็นหลัก เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสอบถามและแบบสังเกตการณ์ รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จากครูสามคนของโรงเรียนประถมศึกษา ในเมืองกู่โจว ประเทศจีน ผลการศึกษา มีดังนี้

รูปแบบการสอน ในปัจจุบันของโรงเรียนประถมศึกษาหลายแห่งยกเลิกชั้นเรียนดนตรี และได้มีการจัดชั้นเรียนดนตรีพื้นฐานแทน โดยเครื่องดนตรี เปียปา (Pipa) เป็นเครื่องดนตรีจีนแบบดั้งเดิมชิ้นหนึ่งที่มีการจัดสอนให้กับนักเรียน รูปแบบการสอนประกอบด้วย 1. การสอนเทคนิคการใช้มือ มือขวาใช้ดีด เทคนิคของมือขวา ประกอบไปด้วย ตาล (tan) เตี้ยว (tiao) หลุนชือ (lunzhi) เซา (sao) และ ฟู่ (fu) ส่วนมือซ้ายใช้ในการบังคับเสียงจากสาย เทคนิคของมือซ้าย ประกอบด้วย ตู่ย (tui) ลา (la) หั่ว (hua) และ โหรว (rou) 2. การสอนพื้นฐานแบบรวม เป็นการสอนวิธีการบรรเลงพื้นฐานแบบกลุ่ม 3. การสอนแบบตัวต่อตัว และรวมวง การสอนแบบตัวต่อตัวและรวมวง เป็นการสอนแบบตัวต่อตัว รายคนสำหรับคนที่มีความสามารถแตกต่างกัน และสอนการปฏิบัติแบบรวมวงเพื่อให้นักเรียนได้มีทักษะการบรรเลงร่วมกับคนอื่น และ 4. การสอนแยกกลุ่มแบบพิเศษเป็นการรวมกลุ่มเด็กที่มีความสามารถใกล้เคียงกันเพื่อสอนเทคนิคการบรรเลงเฉพาะของเปียปา

คำสำคัญ: เปียปา, การเรียนการสอน, โรงเรียนประถม, กู่โจว, ประเทศจีน

¹นิสิตระดับปริญญาโทบัณฑิต หลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,

khamstikarin@gmail.com

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, khomkrichkarin@gmail.com

Abstract

This article is part of a thesis titled “Basic Pipa Music Teaching for Elementary Schools in Guizhou, China.” The objective was to study the teaching pattern of “Pipa” music instrument in elementary schools in Guizhou, China. This study employed qualitative research methods, focus on fieldwork data. The tools used in the study were questionnaires and observations form. Collecting data from the sample included three teachers at elementary school in Guizhou, China, the results were as follows.

The current teaching style of many elementary schools has canceled music classes, and a traditional music class was held instead. The Pipa is one of the traditional Chinese instruments taught to students. Teaching formats include: 1. Teaching techniques; for right hand. used right hand for play. right hand techniques consist of tan tiao lunzhi sao and fu. Used the left hand to control the sound from the string. The techniques of the left hand consist of tui la hua and rou. 2. Integrated basic teaching; The teacher teaches student how to perform the basics as a group. 3. One-on-one and ensemble teaching; Teaching Individual for people with different abilities, and to teach unified practice to give students the skills to play with others. 4. A special separate group teaching; This teaching involves groups of children with similar abilities to teach the spirit technique specific to the Pipa.

Keyword: Pipa, Teaching and learning, Elementary school, Guizhou, China

---

1. บทนำ

พิพา (Pipa) เป็นเครื่องดนตรีจีนแบบดั้งเดิมที่มีความสำคัญมาก สามารถบรรเลงเดี่ยวหรือบรรเลงรวมวงพร้อมกับเครื่องดนตรีอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาอันยาวนาน ได้รับการขนานนามว่า “ราชาแห่งดนตรีพื้นบ้านของจีน” จากประวัติราชวงศ์ทั้งห้าของราชวงศ์ถึงสุราชวงศ์ซ่ง เครื่องดนตรีนี้ได้ปรากฏขึ้นในที่ราบภาคกลาง โดยการนำมาของนักดนตรีชาวตะวันตกผ่านเส้นทางสายไหม เข้ามาในประเทศจีน หลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน อาจารย์ หลิว เต๋อไห่ (Liu Dehai) เป็นผู้ที่มีความสำคัญในการส่งเสริมและเผยแพร่พัฒนาให้ พิพา เป็นที่รู้จัก ทุกวันนี้ พิพา มีหลายวิธีในการเล่นคล้ายเครื่องดนตรีตะวันตก และมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน มีการใช้เทคนิค อารมณ์ ร่างกายในการบรรเลง ซึ่งเป็นเทคนิคที่จำเป็น พิพา มีรูปแบบการบรรเลงที่ไม่เหมือนใคร มีโทนเสียงที่ไพเราะ เป็นเครื่องดนตรีประจำชาติจีนที่ได้รับความนิยม (Wang yinan, 2018)

การส่งเสริมการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานของพิพาในประเทศจีนนั้น แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในแต่ละพื้นที่ โดยการออกแบบการสอนก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของครูแต่ละคน ทำให้การเรียนการสอนพิพา ไม่มีเอกภาพในเมืองกู่โจวกี่เช่นเดียวกัน มีการจัดการเรียนการสอนดนตรีในโรงเรียนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะในโรงเรียนประถมศึกษาพบว่า เป็นการปลูกฝังรูปแบบการบรรเลงพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มฝึกหัดบรรเลง เพื่อที่จะได้สามารถพัฒนาต่อยอดการบรรเลงไปถึงขั้นสูงได้เป็นอย่างดี เพราะเชื่อว่าถ้าผู้เรียนสามารถฝึกหัดได้ตั้งแต่อายุยังน้อย จะเป็นการส่งเสริม และอนุรักษ์วัฒนธรรมดนตรีได้เป็นอย่างดี (Zhang Jiangmei, 2001)

ในการเรียนรู้ พิพา (Pipa) เป็นเรื่องยากและมีเทคนิคต่างๆ มากมาย และเนื่องจากที่ทักษะในการเล่น พิพา (Pipa) มีความซับซ้อนและยุ่งยากนี้ เป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้ที่เริ่มต้นเรียนเครื่องดนตรีชิ้นนี้รู้สึกเบื่อเพราะการฝึกบรรเลงในช่วงต้น จะทำให้ผู้บรรเลงไม่สามารถสร้างเสียงที่ไพเราะได้ตามความต้องการบทเพลงที่มีชื่อเสียงจำนวนมากมีความยากในการบรรเลง ทำให้ผู้เรียนหลายคนยอมแพ้ได้อย่างง่ายดาย ซึ่งกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมดนี้ ผู้เรียนต้องใช้ความพยายามและความสามารถที่ต้องเอาชนะให้ได้ ดังนั้นผู้เรียนต้องหาครูมืออาชีพ เพราะครูจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และในการสัมภาษณ์ครูผู้สอนหลายท่านในเบื้องต้นต่างได้รับคำตอบที่คล้ายกันว่าในการเรียนและฝึกบรรเลง พิพา นั้นต้องฝึกหัดตั้งแต่เด็ก จึงจะสามารถบรรเลงได้ดี

ปัญหาที่พบอีกอย่างเกี่ยวกับครูผู้สอน พิพา ในโรงเรียนประถม คือพบว่าครูผู้สอนหลายท่านไม่ได้ผ่านการเรียนแบบดั้งเดิมที่สืบทอดกันมาช้านาน เป็นเพียงแค่ว่ามีความสามารถบรรเลงได้ในระดับเบื้องต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี พบในโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองกู่โจว ซึ่งทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจในการศึกษาสภาพการเรียนการสอนดนตรีพิพา ของโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองกู่โจว ประเทศจีน เพื่อให้ทราบรูปแบบการเรียนการสอนดนตรี พิพา (Pipa) ในโรงเรียนประถมศึกษาของเมืองกู่โจว ประเทศจีน และสามารถเป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจศึกษาต่อไป

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนการสอนดนตรี พิพา (Pipa) ในโรงเรียนประถมศึกษาของเมืองกู่โจว ประเทศจีน

3. ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษารูปแบบการเรียนการสอน ผู้วิจัยแบ่งการศึกษามุ่งศึกษารูปแบบการเรียนการสอนดนตรี พิพา (Pipa) โดยรูปแบบของการเรียนการสอน หมายถึง วิธีการสอนดนตรี พิพา ของครูที่สอนให้นักเรียนโดยแบ่งเป็น

1. การสอนเทคนิคการใช้มือ
2. การสอนพื้นฐานแบบรวม
3. การสอนแบบตัวต่อตัวและรวมวง
4. การสอนแยกกลุ่มแบบพิเศษ

ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูในโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองกู่โจว

4. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การลงเก็บข้อมูลภาคสนามเป็นหลัก โดยทำการคัดเลือก ครูจากโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองกุ้ยโจวประเทศจีน แบบเจาะจง จำนวน 3 คน ได้แก่ Miss Li nan Miss Wu di และ Miss Zhao Ruyu

- การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ ฝีผา ในเรื่องต่างๆ ได้แก่ ประวัติความเป็นมา วิธีการบรรเลง การเรียนการสอน รวมทั้งการดูแลรักษา จากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

4.2 ผู้วิจัยทำการคัดเลือกบุคคลข้อมูลเพื่อทำการสัมภาษณ์ โดยคัดเลือกครูที่มีประสบการณ์ในการสอน ฝีผา มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป ที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษาในเมืองกุ้ยโจว ประเทศจีน แบบเจาะจง

4.3 ผู้วิจัยจัดทำแบบสัมภาษณ์และแบบสังเกตการณ์ โดยใช้วัตถุประสงค์เป็นตัวตั้งในการตั้งคำถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุม เมื่อทำเสร็จแล้วส่งให้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบก่อนนำไปใช้จริง

4.4 ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบแก้ไข จากผู้เชี่ยวชาญลงเก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ และใช้การพรรณนาวิเคราะห์ ในการบรรยาย

5. ผลการศึกษา

สืบเนื่อง จากนโยบายการสอนดนตรีในโรงเรียนของจีน นับตั้งแต่การก่อตั้ง New China ในปี พ.ศ. 2492 (ค.ศ. 1949) การสอนดนตรีในโรงเรียนทั่วไปของประเทศจีนได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง แต่มีความแตกต่างกันออกไปตามพื้นที่ ในเมืองกุ้ยโจวก็ได้รับอิทธิพลดังกล่าวทำให้มีครูสอนดนตรีมากมายในเมือง โดยเฉพาะในโรงเรียนประถมศึกษา ที่มองว่าดนตรีเป็นส่วนสำคัญของการศึกษา ที่จะทำให้การเรียนการสอนอื่นๆ พัฒนาตามไปด้วย จากการเก็บข้อมูลจากครูผู้สอน พบว่า ในอดีตที่ผ่านมาที่ครูทุกคนให้ความสำคัญในการเรียนการสอนดนตรีในระดับประถมศึกษา มาก แต่วิธีในการจัดการเรียนการสอนนั้น แตกต่างกันไป โดยจัดการเรียนการสอนตามประสบการณ์ของครูผู้สอน จึงทำให้ไม่มีรูปแบบการเรียนการสอนที่ตายตัวเป็นรูปแบบเดียวกัน ดังนั้นจึงทำให้การเรียนดนตรีของนักเรียนมีความแตกต่างกัน

ฝีผา ได้รับการขนานนามว่า เป็น ราชอาแห่งเครื่องดนตรี พื้นบ้านของจีน และมีเสียงที่เป็นเอกลักษณ์ มีความไพเราะ รูปแบบของการเรียนการสอนดนตรี ฝีผา (Pipa) ในโรงเรียนประถมศึกษา ในเมืองกุ้ยโจว จากการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยสามารถนำเสนอผลการศึกษา ได้ ดังนี้

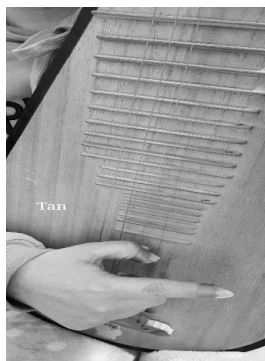
5.1 การสอนเทคนิคการใช้มือ

เทคนิคพื้นฐานในการบรรเลงที่สอนโรงเรียนประถมศึกษา คือฝึกใช้ทั้งมือขวาและมือซ้ายในการบรรเลงให้มีความสัมพันธ์กัน โดยใช้มือขวาในการดีด โดยเทคนิคของการดีดนั้น ประกอบไปด้วย ตาล (tan) เตียว (tiao) หลุนชื่อ (lunzhi) เซา (sao) และ ฟู (fu) และใช้มือซ้ายในการบังคับเสียงจากสาย เทคนิคของมือซ้าย ประกอบด้วย ต่วย (tui) ลา (la) หัว (hua) และ โหรว (rou) โดยจะเป็นการสอนเฉพาะขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนระดับประถม เพราะเทคนิคการบรรเลง ฝีผา นั้นมีความยากมาก จึงไม่สามารถสอนใน

ระดับประถมศึกษาได้ทั้งหมด เพราะจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และเลิกเล่นไปในที่สุด โดยเทคนิคต่างๆ ที่สอนมีรูปแบบการสอน ดังนี้

เทคนิคมือขวา

ภาพที่ 1 ตาล (tan): เป็นการฝึกใช้นิ้วชี้ดีดสายจากขวาไปซ้าย

ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 2 เตี้ยว (tiao): เป็นการฝึกใช้นิ้วหัวแม่มือดีดขึ้นจากซ้ายไปขวา และใช้ปลายนิ้วกดสาย

ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 3 หลุนซือ (lunzhi): เป็นการฝึกติดทีละนิ้วบนสายเดียวโดยไล่จากนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางและนิ้วโป้ง

ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 4 เซา (sao): เป็นการติดเข้าทั้งสี่สายพร้อมกัน ฟู (fu): เป็นการดีดออกทั้งสี่สายพร้อมกัน

ที่มา: ผู้วิจัย

เทคนิคมือซ้าย

ภาพที่ 5 ต่วย (tui): เป็นการใช้นิ้วกดแล้วไสลด์ไปด้านใน

ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 6 ลา (la): เป็นการฝึกกดนิ้วแล้วไสลด์ไปด้านนอก

ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 7 หัว (hua): เป็นการฝึกกดนิ้วแล้วรูดนิ้วขึ้นและลง

ที่มา: ผู้วิจัย

ภาพที่ 8 โหรว (rou): เป็นการฝึกกดนิ้วแล้วขยี้สยให้เกิดการสั่นสะเทือน

ที่มา: ผู้วิจัย

ทั้งหมดนี้คือเทคนิคพื้นฐานที่สอนในโรงเรียนประถม ซึ่งใช้รูปแบบการสอน ที่มีความพิเศษที่ครูต้องเอาใจใส่ในการเรียนการสอน

5.2 การสอนพื้นฐานแบบรวม

จากการที่การบรรเลงพิพา มีความยากมาก ดังนั้นการเรียนการสอนขั้นพื้นฐานแบบรวม สำหรับโรงเรียนประถมจึงต้องใช้วิธีการที่หลากหลายและใช้รูปแบบการสอนที่ทำให้เกิดความสนใจ จากข้อมูลจากครูทั้งสามท่าน การเรียนแบบนี้เป็นการรวมกลุ่มเพื่อทำการสอนการบรรเลงพิพา ขั้นพื้นฐานให้กับนักเรียน โดยจะสอนการใช้มือขวา และมือซ้ายตามแบบฉบับของการบรรเลง โดยการเรียนรู้แบบกลุ่มนี้ช่วยให้ให้นักเรียนที่เรียนด้วยกันสามารถช่วยเหลือกัน ในการทบทวน ฝึกหัดการบรรเลงเพิ่มความสามารถในการบรรเลงและสามารถตรวจสอบพัฒนาการของตนเองโดยการวัดจากเพื่อนๆ ได้ มันจะมีผลในเชิงบวกต่อการเรียนรู้ของพวกเขา ประการแรกสามารถช่วยเพิ่มความสนใจของนักเรียนในการเรียนรู้เครื่องดนตรีเพิ่มขึ้น เพราะการเรียนรู้ร่วมกับเพื่อนจะช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนให้มีความสนุกสนานตลอดเวลา คนที่มีความสนใจน้อยในเบื้องต้นจะไม่เบื่อในการเรียนแบบกลุ่ม แต่ครูต้องเข้าใจความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน ครูจำเป็นต้องอธิบายและแสดงออกอย่างอดทนและช้าๆ เพื่อให้นักเรียนผ่อนคลายและมีความสุขในกระบวนการเรียนรู้

ประการที่สองเด็กๆ มีธรรมชาติที่อยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับสิ่งใหม่ๆ หากพวกเขาอยู่ภายใต้คำแนะนำที่สมเหตุสมผลของครู ธรรมชาติที่อยากรู้อยากเห็นนี้จะกลายเป็นที่สนใจในการเรียนรู้ดนตรีในระหว่างการสาธิตและการแสดงของครู ขับเคลื่อนโดยครูที่เป็นผู้สอน โดยครูสามารถพัฒนาวิธีการสอนเป็นเกมดนตรีที่น่าสนใจได้ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้มีสีสันมากขึ้นและนักเรียนจะมีความสนใจในการเรียนรู้มากขึ้น

5.3 การสอนแบบตัวต่อตัวและรวมวง

การสอนแบบตัวต่อตัว เป็นรูปแบบการสอน พิพา (Pipa) ในปัจจุบัน ที่ครูส่วนใหญ่ใช้ในการสอนขั้นพื้นฐานของพิพา (Pipa) โดยวิธีนี้ทำให้เกิดผลการเรียนรู้แก่นักเรียนที่แตกต่างกัน การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้นและยังช่วยให้ครูสามารถดูแลนักเรียนได้อย่างใกล้ชิด และเข้าใจนักเรียนมากขึ้น

การเรียนรู้แบบตัวต่อตัวของ พิพา (Pipa) จะไม่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนคนอื่น ๆ ในการฝึกซ้อมเพราะการเรียนขั้นพื้นฐานมีความยากลำบาก บางคนไม่มีเวลาซ้อมที่บ้าน บางคนมีความอดทนน้อย เมื่อเจอการเรียนที่ยากก็จะทำให้เกิดอาการท้อ ซึ่งการเรียนแบบตัวต่อตัว ทำให้ครูสามารถสอนนักเรียนได้ตามความสามารถของแต่ละคน และทำให้หลายคนสามารถเรียนรู้เครื่องดนตรีนี้ได้ดี และค่อยๆ ซึมซับอารมณ์สุนทรียศาสตร์และรักเครื่องดนตรีขึ้นนี้ในที่สุด ในการสอนแบบนี้ผู้ปกครองเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จในการเรียนการสอนดนตรีนี้ เพราะต้องช่วยในการรับส่งนักเรียนในการเรียนที่โรงเรียน และคอยกำกับดูแลการฝึกซ้อมที่บ้าน โดยพบว่าทำให้โจทย์ที่เป็นการสอบเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น ในการฝึกซ้อมมากที่สุดในการเรียนแบบนี้

ในการสอนแบบรวมวง เป็นรูปแบบที่ใช้คู่กับการสอนแบบตัวต่อตัว เพราะจะทำให้นักเรียนสามารถปรับวิธีการบรรเลงให้เข้ากับเพื่อนๆ เป็นการช่วยกระตุ้นให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ซึ่งครูต้องใช้เทคนิคการสอนแบบตัวต่อตัว สลับกับการสอนแบบรวมวง เพื่อให้ นักเรียนสามารถบรรเลงเทคนิคต่างๆ ได้พร้อมกัน สามารถบรรเลงรวมวงได้ และการสอนรวมวงช่วยเสริมบรรยากาศให้เกิดความสนุกสนาน

การเรียนแบบ ตัวต่อตัว มีข้อเสียคือนักเรียนไม่สามารถสื่อสารกับคนอื่นในทางปฏิบัติ ซึ่งทำให้นักเรียนอาจเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนคนเดียว ขาดการปฏิสัมพันธ์ และขาดแรงกระตุ้นจากเพื่อนๆ ด้วยกัน และเมื่อบรรเลงอาจทำให้เกิดการเข้าถึงอารมณ์ของเพลงได้น้อยกว่าการบรรเลงเป็นกลุ่ม ซึ่งอาจมีการสื่อสารอารมณ์ต่างๆ จากเพื่อนๆ ที่บรรเลงผ่านบทเพลง ดังนั้นการสอนแบบกลุ่มจะช่วยเสริมตรงนี้ได้

5.4 การแยกสอนกลุ่มแบบพิเศษ

นอกจากการสอนรวมวงแบบธรรมดาแล้ว พบการสอนแบบพิเศษ แบบแยกกลุ่ม โดยเป็นการคัดแยกนักเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน มาเรียนรวมกัน โดยแยกสอน ในเรื่องของเทคนิคการบรรเลงต่างๆ ที่มีความยากง่าย แตกต่างกัน โดยครูเป็นผู้คัดเลือกจากการสังเกตความสามารถของนักเรียนแต่ละคน แบ่งได้ ดังนี้

5.4.1 การเชื่อมเทคนิคการบรรเลง

เป็นการสอนการใช้เทคนิคแบบต่างๆ ในการบรรเลง โดยครูจะออกแบบฝึกให้นักเรียนได้ฝึกเทคนิคการบรรเลงต่างๆ ให้ต่อเนื่องกัน ก่อนนำไปใช้ในบทเพลงจริงๆ

5.4.2 เทคนิคพิเศษ

เป็นการสอนเทคนิคพิเศษ ขั้นสูง ที่ครูเห็นว่านักเรียนบางคน หรือบางกลุ่มสามารถที่จะเรียนรู้ได้เกินกว่าระดับปกติ เมื่อครูเห็นดังนั้นก็จะแยกนักเรียนคนนี้ หรือกลุ่มนี้ออกมา ซึ่งจะช่วยให้เพื่อนๆ ในกลุ่มใหญ่ไม่เกิดความเบื่อหน่าย เพราะต้องเรียนรู้เทคนิคที่ยากเกินไป

6. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ในการเรียนการสอน ฆีผา (Pipa) ในปัจจุบันขาดการสนับสนุน และนโยบายที่ชัดเจนในการเรียนการสอนดนตรี โดยเฉพาะการสอน ฆีผา (Pipa) ขาดแนวทางและวิธีการสอนที่ทำให้นักเรียนเกิดความรักและผูกพันกับเครื่องดนตรี โดยโรงเรียนประถมศึกษาแห่งที่ให้ความสำคัญกับดนตรีอาจมี หลักสูตรสอนดนตรี ออร์เคสตรา แต่ยังมีหลักสูตรการสอนดนตรีพื้นบ้าน ที่จะเป็นการเสริมสร้าง และปลูกฝังความสามารถทางศิลปะและด้านสุนทรียศาสตร์ของนักเรียน ที่ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้มากขึ้น

รูปแบบการสอน ฆีผา (Pipa) มีรูปแบบการสอนแบบเป็นกลุ่ม และแบบเดี่ยว ที่เรียกว่า ตัวต่อตัว ในปัจจุบันครูส่วนใหญ่ยึดรูปแบบการสอนแบบตัวต่อตัวในการสอนขั้นพื้นฐานของฆีผา (Pipa) โดยวิธีนี้ทำให้เกิดผลการเรียนรู้แก่นักเรียนที่แตกต่างกัน การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้นและยังช่วยให้ครูสามารถดูแลนักเรียนได้อย่างใกล้ชิด และเข้าใจนักเรียนมากขึ้น

การเรียนรู้แบบตัวต่อตัวของพิพา (Pipa) จะไม่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนคนอื่นๆ ในการฝึกซ้อม เพราะการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานมีความยากลำบาก บางคนไม่มีเวลาซ้อมที่บ้าน บางคนมีความอดทนน้อย เมื่อเจอ การเรียนที่ยากก็จะทำให้เกิดอาการท้อ ซึ่งการเรียนแบบตัวต่อตัว ทำให้ครูสามารถสอนนักเรียนได้ตาม ความสามารถของแต่ละคน ซึ่งทำให้หลายคนสามารถเรียนรู้เครื่องดนตรีนี้ได้ และค่อยๆ ซึมซับอารมณ์ สุนทรีศาสตร์และรักเครื่องดนตรีขึ้นในที่สุด

ชั้นเรียนแบบ ตัวต่อตัว ก็มีข้อเสียเช่นกัน นักเรียนไม่สามารถสื่อสารกับคนอื่นในทางปฏิบัติซึ่งทำให้นักเรียนอาจเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนคนเดียว ขาดการปฏิสัมพันธ์ และขาดแรงกระตุ้นจากเพื่อนๆ ด้วยกัน และเมื่อบรรเลงอาจทำให้เกิดการเข้าถึงอารมณ์ของเพลงได้น้อยกว่าการบรรเลงเป็นกลุ่ม ซึ่งอาจมีการสื่อสารอารมณ์ต่างๆ สู่เพื่อที่บรรเลงผ่านบทเพลง

อีกสาเหตุของการบรรเลงที่ยาก เพราะสายของพิพา มีความบางแต่แข็งมาก จะทำให้เกิดการเจ็บนิ้ว เวลากดนิ้วลงไปที่ยาย ซึ่งทำให้เกิดความยากในการบรรเลง และความยากในการสร้างเสียงที่ไพเราะในการ บรรเลง เพราะไม่มีจุดกำหนดเสียงที่ตายตัว อีกทั้งขนาดของเครื่องดนตรีที่อาจใหญ่กว่าสรีระร่างกายของ เด็กบางคน ดังนั้นผู้ที่ฝึกบรรเลงต้องมีความอดทนเพื่อฝึกฝนในการบรรเลง ต้องฝึกให้นิ้วมีความแข็งแรง มีกำลังในการสร้างเสียงที่นุ่มนวล และเสียงที่ดัง หรือแม้กระทั่งการเพิ่มความเร็วในการบรรเลง ซึ่งถ้านักเรียน ผ่านการเรียนรู้พื้นฐานที่ดี ครูได้ปลูกฝังวิธีการบรรเลงที่ถูกต้องตั้งแต่ต้น จะทำให้นักเรียนมีการบรรเลงที่พัฒนา ขึ้นและสามารถต่อยอดการบรรเลง เทคนิคขั้นสูงต่างๆ ได้ง่ายขึ้น

ปัญหาที่ควรแก้ไข ในการเรียนการสอนดนตรี พิพา (Pipa) คือ การเพิ่มประสิทธิภาพการสอนของครู ควรมีการเพิ่มประสิทธิภาพการสอนของครูโดยต้องมีการ ประชุม สัมมนาเพื่อรวบรวมเทคนิควิธีการสอนของ ครูแต่ละคน และทำการออกแบบรูปแบบการสอน พิพา (Pipa) ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะทำให้เกิด การพัฒนาด้านการเรียนการสอนดนตรีดังกล่าวในโรงเรียนประถมศึกษา และการปรับการเรียนแบบกลุ่ม ให้มีความหลากหลาย เพื่อสามารถพัฒนาความสามารถของนักเรียนแต่ละคน โดยต้องมีการวางแผนเนื้อหา ของการเรียนแบบกลุ่ม ตามลักษณะเทคนิคของการบรรเลง เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีพัฒนาการแบบกลุ่มไปใน ทิศทางที่ดีขึ้น

7. ข้อเสนอแนะ

1. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาการเรียนการสอนดนตรี พิพา (Pipa) ในโรงเรียนมัธยม หรือในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้ทราบสภาพการเรียนการสอนที่สามารถนำมาวางแผนสำหรับการเรียน การสอนขั้นพื้นฐานได้
2. ควรมีการศึกษาในพื้นที่อื่นนอกเหนือจากเมืองกู่โจวของประเทศจีน เพื่อให้ทราบข้อมูลของ พื้นที่อื่น เพื่อมาเป็นข้อมูลในการวางแผนการเรียนการสอนได้
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกับเครื่องดนตรีตระกูลเครื่องสายขึ้นอื่นของประเทศจีนหรือของ ต่างชาติ เพื่อให้ได้ข้อมูลรูปแบบการเรียนการสอนอันจะสามารถนำมาปรับปรุงการเรียนการสอน ดนตรีพิพา (Pipa) ได้ในอนาคต

รายการอ้างอิง

Wang Yinan. (2018). *A brief history of the history of the Silk Road*. Art Review, 571(20), 69-70.

Zhang Jingmei. (2001). *Establishing a great education concept and revitalizing national education*. Journal of Guizhou University for Nationalities (Philosophy and Social Sciences) (4).